

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1223/2015
03.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Браниславе Апостоловић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца М.М. из Н., чији је пуномоћник Ж.В., адвокат из Н., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна пошта 2079 коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1805/14 од 10.03.2015. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог тужиоца за одлучивање о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1805/14 од 10.03.2015. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1805/14 од 10.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2900/2012 од 11.02.2014. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име накнаде материјалне штете – изгубљене зараде за период од 15.04.2005. до 31.10.2013. године исплати укупно 936.416,54 динара са законском затезном каматом од 28.11.2013. године до исплате; и да тужиоцу плаћа ренту почев од 01.11.2013. године док за то постоје законски услови у висини од 14.555,20 динара до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом почев од петог у месецу за сваки месец до исплате сваке од рата, а све доспеле рате одједном и да му накнади парничне трошкове. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка од 62.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1805/14 од 10.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 2900/2012 од 11.02.2014. године, у ставу првом изреке, у делу одлуке о главној ствари. Ставом другим изреке првостепена пресуда је преиначена у ставу првом, у делу одлуке о трошковима и у ставу другом изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати 79.900,00 динара. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова другостепеног поступка плати 19.200,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, ради потребе разматрања правних питања од општих интереса.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. тог Закона, Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној.

Према члану 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

По оцени овог суда, питање почетка и тока рока застарелости накнаде материјалне штете настале због незаконитог престанка радног односа, не представља правно питање од општег интереса или правно питање у интересу равноправности грађана, у погледу кога је потребно уједначавање судске праксе ни ново тумачење права, па нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Са наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу чл. 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Према члану 29. ЗПП, ако се захтев односи на будућа давања која се понављају, вредност предмета спора рачуна се по њиховом збиру, али највише до износа који одговара збиру давања за време од пет година.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан поношења тужбе.

Тужбом поднетом 20.10.2008. године, тужилац је захтевао накнаду штете коју је претрпео на раду и исплату ренте. Поднеском од 09.12.2013. године,

преиначио је тужбу повећањем захтева за исплату накнаде због претрпљене повреде на раду захтевајући исплату 936.416,54 динара и ренте у месечном износу од 14.555,20 динара,(чији збир давања за време од пет година износи 873.312,00) што чини износ од укупно 1.809.728,54 динара. Тај износ на дан преиначења представља динарску противвредност 20.630,90 еура.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, а вредност предмета спора побијеног дела (1.809.728,54 динара) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413.ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**